

Chương 20

Gặp Lại Người Yêu Cũ Sau Sáu Năm

Không giống như những ban nhạc Punk Rock and Roll khác trong suy nghĩ của mọi người, ban nhạc của Lệnh Mạn năm đó lại mang một phong cách trẻ trung và tươi mới.

Khi đó bọn họ cũng coi như là có một chút ít danh tiếng ở phương Bắc, bây giờ mà nhắc tới cái tên "Ban nhạc Ngư Vong" thì không chừng vẫn sẽ có người nhớ đến họ.

Buổi trưa ngày thứ tư, Lệnh Mạn trang điểm xinh đẹp đúng giờ đi đến điểm hẹn.

Lúc đẩy cửa KTV ra, có người gọi cô một tiếng: "Tiểu Vương Phi!"

Biệt danh rất quen thuộc.

Khi được nghe lại cái biệt danh này, thật giống như đã trải qua một đời.

Lệnh Mạn phải mất một lúc mới nhận ra cái người đàn ông phúc hậu, đã có bụng bia đang đứng trước mặt cô chính là người con trai gầy gò thích đi bộ của ban nhạc ngày xưa, Vương Vũ Phong.

Các thành viên khác trong ban nhạc hầu như đều lớn hơn Lệnh Mạn từ ba đến năm tuổi, hiện tại Vương Vũ Phong đã có hai con, một đứa học tiểu học, một đứa đang học mẫu giáo.

Còn cả Diêu Giang, Vũ Bằng cũng đều thay đổi rất nhiều.

Thật khó có thể tưởng tượng những người anh em cùng xông pha lập nghiệp với mình ngày xưa, nay đều đã thành gia lập nghiệp.

Một đám âu phục giày da, tràn ngập dáng vẻ thương nhân, không còn chút bóng dáng nào của ban nhạc nhí nhố ngày xưa.

Mọi người cảm thán: "Năm tháng đúng là con dao giết heo, chỉ có Liên Tĩnh và Lệnh Mạn là may mắn tránh được."

Wang Vũ Phong không phục nói: "Đó là tại bọn họ vẫn còn chưa kết hôn thôi! Đàn ông trước và sau khi kết hôn chính là hai thái cực đó, không tin mấy người cứ chờ mà xem, sau này khi Liên Tĩnh kết hôn chắc chắn còn khoa trương hơn cả tôi."

Liên Tĩnh cười mắng: "Đừng có nguyên rủa tôi như vậy chứ."

Mọi người lại hỏi han tình hình gần đây của Lệnh Mạn.

Lệnh Mạn nói: "Tôi mở một khách sạn ở Ô Du, cuộc sống cũng tạm ổn."

Có người tiếc nuối: "Bằng chất giọng của Tiểu Mạn, nếu năm đó mà ký hợp đồng với công ty quản lý kia thì bây giờ chắc chắn đã là một ngôi sao lớn."

Vừa nhắc đến cái đề tài này thì tất cả mọi người đều rơi vào trầm mặc.

Vấn đề này liên quan đến quá nhiều thứ, thậm chí còn liên quan đến cả việc tan rã của ban nhạc Ngụ Vong.

Lệnh Mạn mỉm cười xoa dịu bầu không khí: "Anh cũng đừng tăng bốc tôi quá, nếu như năm đó tôi mà ký hợp đồng thật, không chừng bây giờ vẫn chỉ là một ca sỹ vô danh, còn không kiếm được nhiều tiền bằng làm bà chủ khách sạn ấy chứ."

Mọi người cùng nhau cười ha ha.

Không tiếp tục nhắc lại chủ đề trước đó, mọi người quay sang trò chuyện về tình hình gần đây.

Vương Vũ Phong cho mọi người xem ảnh con trai con gái mình, mấy người khác cũng không nhịn được, ríu rít đem hình con mình ra khoe, sau đó lại cùng giả bộ muốn kết thông gia.

Cuộc gặp mặt giữa bạn bè cũ liền biến thành đại hội bàn luận về con nít, lại có người nói buổi hẹn lần sau nhất định phải mang người nhà theo.

Khi nói đến đây, mọi người quay sang thúc giục Lệnh Mạn và Liên Tĩnh một phen: Mau mau tìm một người nha! Ở đây chỉ còn mỗi hai người chưa có gia đình thôi đó!

Lệnh Mạn hiện tại vẫn độc thân nên không có gì để nói, cô liếc về phía Liên Tĩnh, lại thấy hấn cũng chỉ cười mà không phản bác lại, không hề muốn nhắc đến chuyện kết hôn của mình.

Nhớ lần trước hấn nói đến đưa thiệp mời cho cô, vậy mà đến hôm nay vẫn không thấy đả động gì.

Lệnh Mạn không khỏi cảm thấy nghi ngờ.

Sau khi trò chuyện chán chê, bắt đầu chuyển sang tiết mục ca hát.

Lệnh Mạn đã từng là hát chính của ban nhạc, đương nhiên hôm nay là sân nhà của cô.

Cô hát mấy bài hát cũ của Vương Phi:

Hát đến khi cổ họng có chút đau rát thì mới lui xuống.

Diêu Giang nhận một cuộc điện thoại, vẻ mặt không kìm được hưng phấn:
"Mọi người thử đoán xem tôi mời ai tới?"

Mọi người hỏi: "Ai vậy?"

Diêu Giang nói: "Chính là nữ hoàng vũ điệu của Ngư Vong!"

Mọi người cùng nhớ lại: "À Lâm Na hả?"

Diêu Giang: "Đúng! Lâm Na vừa về nước năm ngoái, nghe nói bây giờ cô ấy là giáo viên dạy múa chuyên nghiệp đó."

Vương Vũ Phong vỗ tay: "Trong đám chúng ta cuối cùng chỉ có mình Lâm Na là không đổi nghề!"

Diêu Giang: "Mười phút nữa cô ấy sẽ đến."

Nghe nói Lâm Na sắp tới, Lệnh Mạn không nhịn được mà nhú mày.

Cô nhìn về phía Liên Tĩnh theo bản năng.

Thế nhưng hẳn chẳng hề có phản ứng gì, vẫn thản nhiên ngồi uống rượu.

Mười phút sau, quả nhiên có người gõ cửa.

Diêu Giang đứng dậy nghênh đón.

Lâm Na mặc áo khoác và giày boots cao cổ, duyên dáng bước tới, giơ tay vẫy chào mọi người.

"Mọi người có khoẻ không?!" Kèm theo một nụ cười ngọt ngào.

Mọi người cùng đứng lên bắt tay chào hỏi cô ta, bao gồm cả Lệnh Mạn và Liên Tĩnh.

Liên Tĩnh bình tĩnh hơn tưởng tượng của Lệnh Mạn rất nhiều, bắt tay với Lâm Na: "Đã lâu không gặp."

Dĩ nhiên là, cũng có thể chỉ đang cố gắng giả bộ không thèm để ý mà thôi.

Lâm Na cũng cười: "Đúng vậy, cũng năm, sáu năm rồi."

Gặp lại người yêu cũ sau sáu năm.

Lâm Na đã có chồng, Liên Tĩnh cũng chuẩn bị kết hôn.

Mặc dù trí tưởng tượng của Lệnh Mạn rất phong phú nhưng cũng không thể đoán được tâm trạng của hai người đó vào lúc này.

Đến phiên Lệnh Mạn và Lâm Na.

Lâm Na nói: "Tôi với Mạn Mạn đã gặp nhau vài lần, không cần phải khách khí như vậy."

Mọi người kinh ngạc: "Gặp lúc nào thế?"

Lâm Na nở nụ cười đầy thâm ý: "Cô ấy có mối quan hệ khá đặc biệt với một thầy giáo trong trường tôi, rất thường xuyên đến trường tôi đó."

"Ồ" mọi người nghe cô ta nói vậy thì nhao nhao, rồi rít chỉ trích Lệnh Mạn: "Mạn Mạn! Có gian tình mà không khai báo, quá không phúc hậu nha!"

Liên Tĩnh nhìn cô mà không nói lời nào.

Mặc kệ vô tình hay cố ý, Lâm Na cũng đang khiến Lệnh Mạn phải ứng phó với một tình huống khó xử.

Cô lãnh đạm nói: "Không phải như mọi người đang nghĩ đâu, chỉ là bạn bình thường mà thôi."

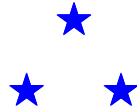
Câu trả lời này dĩ nhiên không thoả mãn được lòng hiếu kỳ của quần chúng.

Nhưng thấy Lệnh Mạn tỏ vẻ không muốn nói thêm, vì thế cũng không ai truy hỏi nữa.

Đoạn nhạc đệm này trôi qua, bọn họ lại tiếp tục vừa ca hát vừa ăn uống.

Gian phòng bao ồn ào sôi nổi, bầu không khí lại một lần nữa nóng lên.

Nhìn qua thật giống như những người bạn đang thực sự ôn lại chuyện cũ.

Sau một khoảng thời gian, có hai người nhân viên phục vụ đi vào quét dọn, trong phòng thoáng an tĩnh lại.

Lệnh Mạn nhìn quanh bốn phía, đột nhiên phát hiện Lâm Na và Liên Tĩnh đều biến mất.

Trước đó không lâu, Liên Tĩnh nói muốn đi vệ sinh.

Mấy phút sau, Lâm Na cũng đi theo rồi khỏi gian phòng bao.

Vốn không phải chuyện gì quan trọng để phải nghi ngờ, nhưng cố tình lại là hai người kia, vì thế giác quan thứ sáu của Lệnh Mạn không kìm được mà dấy lên.

Không biết vì nguyên nhân gì mà cô cảm thấy bất an lo lắng vô cùng.

Cuối cùng cô vẫn quyết định đi ra ngoài nhìn thử một chút.

Lệnh Mạn dọc theo hành lang đi thẳng đến nhà vệ sinh, nghe thấy tiếng cãi vã phát ra từ bên trong.

Là giọng của Liên Tĩnh và Lâm Na.

Cô vểnh tai lên nghe.

Lâm Na: "Rốt cuộc thì đến bao giờ anh mới nói cho cô ta biết?"

Liên Tĩnh: "Bây giờ vẫn chưa thích hợp."

Lâm Na: "Thế nào là không thích hợp? Rõ ràng anh đã đồng ý với em."

Liên Tĩnh: "Hạng mục đang làm không thể xảy ra bất cứ rủi ro nào, anh không thể mạo hiểm vào lúc này."

Lâm Na: "Hạng mục này và Lệnh Mạn thì có liên quan gì đến nhau?!"

Liên Tĩnh không trả lời.

Lâm Na: "Được... Anh có thể không nói với Lệnh Mạn, nhưng ngày cưới của chúng ta thì không thể lùi lại, em đã phát hết thiệp mời rồi, anh muốn em phải giải thích với ba mẹ và họ hàng nhà em thế nào đây?" Liên Tĩnh: "Na Na, những chuyện này khi nào về nhà chúng ta sẽ bàn bạc lại."

Lâm Na: "Không được, hôm nay anh phải cho em một câu trả lời thoả đáng, nếu không ngay bây giờ em sẽ quay lại nói với tất cả mọi người rằng anh sắp kết hôn với em!"

Liên Tĩnh: "Em..."

Hắn đang nói thì ngừng lại.

Vì nhìn thấy Lệnh Mạn đang đứng ở chỗ rẽ.

Lệnh Mạn đứng sững tại chỗ, không thể tin được mà nhìn chằm chằm vào hai người trước mắt.

Da đầu cô tê dại: "Có ý gì?"

Cô chỉ vào Lâm Na, hỏi: "Liên Tĩnh, người mà anh muốn kết hôn... là cô ta?"

Vào giờ phút khi phát hiện ra được cái bí mật này.

Bỗng chốc tất cả những đắng cay và uất nghẹn mà cô phải đánh đổi năm đó, để đổi lấy cái gọi là "Công bằng", đột nhiên biến thành một câu chuyện thật là nực cười.

Học kỳ hai của năm thứ nhất đại học, Lý Trác Vân trở nên bận rộn hơn nhiều.

Gần đây anh không hề liên lạc gì với Lệnh Mạn, cũng không cùng đám Lu Bội San ra ngoài chơi bời.

Anh đang lên kế hoạch thành lập một câu lạc bộ thiên văn, trên danh nghĩa gọi là câu lạc bộ, nhưng thực tế là một phòng thí nghiệm thu nhỏ.

Khác với bản chất thoải mái của các câu lạc bộ, trình độ chuyên môn ở đây cao hơn rất nhiều.

Cũng bởi vì nguyên nhân đó mà nhà trường vẫn không thông qua đơn xin thành lập của anh, hai bên đã thảo luận về vấn đề này trong suốt một thời gian dài.

Lỗ Chí Bình biết được kế hoạch của Lý Trác Vân, ông ấy tỏ ra rất ủng hộ, đồng ý tài trợ cho anh một số dụng cụ tân tiến và cơ sở vật chất.

Có được sự ủng hộ của chủ tịch hội thiên văn học tỉnh, nhà trường bèn không từ chối yêu cầu của Lý Trác Vân nữa.

Theo dự kiến thì phòng thí nghiệm nghiên cứu thiên văn của anh sẽ được thành lập chính thức vào học kỳ tới.

Mùa hè này Lệnh Mạn không trở về thành phố A mà dóc lòng ở nông thôn cùng với bà ngoại.

Ngay cả sinh nhật 27 tuổi cô cũng trải qua một mình.

Đạo này điện thoại của cô sắp bị gọi cháy máy đến nơi, người gọi điện nhiều nhất chính là Liên Tĩnh.

Lệnh Mạn không hề nghe điện thoại.

Cứ nghĩ đến những việc hấn và Lâm Na đã làm thì nào còn tâm tư để nghe nữa.

Nhưng mà những lúc ở một mình, cô vẫn không nhịn được mà suy nghĩ.

Nếu như cô nghe điện thoại, Liên Tĩnh sẽ nói gì với cô.

Nói xin lỗi sao?

Thật ra thì hấn hoàn toàn không cần phải xin lỗi.

Về chuyện hấn muốn kết hôn với Lâm Na, hấn cũng không hề lừa dối bất kỳ ai, cùng lắm chỉ là cố tình muốn công bố muộn hơn mà thôi.

Huống hồ nếu như hấn nói lời xin lỗi, cũng chưa chắc Lệnh Mạn đã chấp nhận.

Lệnh Mạn mặc kệ suốt một tháng, cuối cùng thì những cuộc điện thoại quấy rầy kia dần dần biến mất.

Một ngày, chiếc điện thoại được yên tĩnh suốt mấy ngày đột nhiên lại vang lên.

Là Hạ Vũ Nhu gọi tới.

Lý Trác Vân giành được một giải thưởng lớn, Lý Nghiễm Thời chuẩn bị mở tiệc ăn mừng, muốn gọi Lệnh Mạn về tham dự.

Lệnh Mạn không muốn trở về, dạo gần đây sức khỏe bà ngoại cũng không được tốt, cô bèn lấy lý do này để từ chối.

Hạ Vũ Nhu nói cô không hiểu chuyện, trường hợp thế này sao cô có thể vắng mặt.

Lệnh Mạn bèn hỏi sức khỏe bà ngoại quan trọng hay là thể diện quan trọng hơn?

Hạ Vũ Nhu bị cô chặn họng không trả lời được, vì vậy đành phải chịu thua.

Buổi tối trước khi ngủ, Lệnh Mạn nhận được một tin nhắn của tổng đài.

Tin nhắn cảnh báo đợt mưa to sắp đến, hai ngày nữa có nguy cơ mạnh lên thành bão đổ bộ vào thành phố X.

Trước khi đi ngủ Lệnh Mạn đã đóng kín cửa sổ và cửa ra vào, thế nhưng vẫn hắt xì mấy cái.

Mấy ngày hôm nay cô có chút cảm mạo nhưng chưa chịu uống thuốc, không biết có trở nặng hơn hay không.

Sáng sớm ngày hôm sau, Lệnh Mạn thức dậy giúp bà ngoại lau mặt, chuẩn bị làm bữa sáng.

Đột nhiên ngoài cửa vang lên hai tiếng còi xe.

"Bíp bíp "

Tiếng còi rất to, nghe qua là biết xe mới.

Hơn nữa hình như là đang cố tình bấm còi.

Trong lòng Lệnh Mạn thầm buồn bực, không biết lại xảy ra chuyện gì, cô bèn lau tay vào tạp dề, chạy ra ngoài kiểm tra.

Một chiếc xe sang trọng mới tinh đang đỗ trước cửa nhà, thân xe bóng loáng, chẳng ăn nhập chút nào với cảnh tượng đổ nát xung quanh.

Cư nhiên lại là một chiếc Porsche.

Người trong xe bước xuống.

Lý Trác Vân.

Lệnh Mạn không khỏi ngạc nhiên vui mừng, trên mặt nở nụ cười: "Woa, hoá ra là Lý Trác Vân, xe này ở đâu ra vậy?"

Lý Trác Vân quay quay chìa khoá xe: "Đoạt được một giải thưởng lớn, Lý Nghiễm Thời mua cho. Vốn dĩ tôi thích một chiếc Maserati, nhưng nghĩ lại nếu đi ở trong trường học thì cũng nên khiêm tốn một chút."

Phì, Lệnh Mạn buồn cười, Lý thiếu gia còn biết khiêm tốn cơ đấy.

Nói đến đây Lệnh Mạn mới nhớ ra: "À đúng rồi, không phải hôm nay tổ chức tiệc mừng cho cậu sao?"

Lý Trác Vân nhún nhún vai, ra vẻ hiển nhiên: "Mặc kệ."

"Tại sao?"

Lý Trác Vân: "Không muốn đi, trên danh nghĩa là tổ chức ăn mừng cho tôi, nhưng thật là ra để thoả mãn lòng hư vinh của Lý Nghiễm Thời mà thôi."

Lệnh Mạn bội phục dũng khí của anh: "Cậu không sợ sau chuyện này ba cậu nổi giận sao?"

Lý Trác Vân ung dung: "Xe cũng mua rồi còn sợ cái gì, ông ấy có thể đập xe sao?"

Đúng đúng.

Lệnh Mạn giơ ngón tay cái lên với anh.

Lại hỏi: "Vậy cậu chạy tới chỗ tôi làm cái gì? Không phải chỉ vì khoe xe mới chứ?"

Lý Trác Vân lôi một đồng thực phẩm chức năng từ trên xe xuống: "Tôi tới thăm bà ngoại."

Lâu ngày không gặp, khi nhìn thấy Lý Trác Vân bà ngoại rất vui vẻ.

Thế hệ của họ bao gồm Lệnh Mạn và Lu Bội San đều là con gái, tâm nguyện muốn ôm cháu trai của bà ngoại vẫn chưa bao giờ nguôi.

Cũng chính vì thế mà ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Lý Trác Vân bà ngoại đã thích vô cùng.

Lý Trác Vân đỡ bà ngoại trở về phòng, Lệnh Mạn phát hiện khi ở cạnh người già anh đều rất lễ phép.

Biết khiêm nhường, biết tôn kính vâng lời.

Đây cũng là chuyện tốt.

Chạng vạng tối, Lệnh Mạn giúp Lý Trác Vân dọn dẹp căn phòng anh ở lần trước.

Lúc đang bận rộn thì bất ngờ nghe thấy mấy tiếng sấm rền vọng lại từ đằng xa, một trận gió thổi vào khiến cánh cửa sổ rung phần phật.

Đoán chừng là bão sắp về.

Lệnh Mạn ho khan vài tiếng, trong lòng chợt cảm thấy bất an.

Cô ngẫm nghĩ một lát, cuối cùng vẫn quyết định đưa bà ngoại đến nhà cậu ở thị trấn ở tạm một vài ngày, chờ khi nào bão tan sẽ lại đón bà về.

Ban đầu bà ngoại không chịu, nhưng không thắng nổi thái độ cương quyết của Lệnh Mạn nên đành phải thoả hiệp.

Sau khi đưa bà ngoại đi, trên đường về quả nhiên trời bắt đầu mưa lớn.

Lệnh Mạn lái xe trở về thôn trong cơn mưa tầm tã.

Cô không khỏi lo lắng.

Năm ngoái cũng vào tầm này, khi bọn Lư Bội San vừa thi đại học xong, thành phố X đổ mưa liên tiếp suốt mấy ngày trời, nhà cửa ở quê đều bị ngập hết.

Năm nay không biết sẽ thế nào đây...